

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **M. M.**
narozený ..., státní příslušník Gruzie
bytem V Z. 1002, K. n. V.
zastoupený advokátkou Mgr. Lenkou Langmaierovou
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2016, č. j. OAM-641/ZA-ZA11-ZA02-2016, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2016, č. j. OAM-641/ZA-ZA11-ZA02-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lence Langmaierové, advokátce, se sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2, se přiznává odměna za zastupování ve výši 38 538,50 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Ing. E. B., bytem P. 5, S. II, č. 747/31, se určuje odměna za tlumočení u jednání soudu v částce 1 575 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 4. 8. 2016, č. j. OAM-641/ZA-ZA11-ZA02-2016, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu, ve které uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 2, § 3, § 50, § 52 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12, § 14 a § 14a a zákona o azylu. V doplnění žaloby namítl, že podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu byly naplněny a žalovaný tak rozhodl o jeho neudělení nesprávně, neboť nedostatečným a zároveň velice selektivním způsobem zjistil skutkový stav.
3. Dále uvedl, že v řízení jsou dány důvody pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) a d) zákona o azylu. V řízení o udělení mezinárodní ochrany opakovaně uváděl, že tu existuje reálná hrozba, že bude v Gruzii zavražděn, neboť byl klíčovým svědkem v trestním řízení proti obžalovanému pocházejícímu z vlivné rodiny mající konexe v gruzínské policii a justici. V jeho průběhu i po skončení mu bylo několikrát vyhrožováno, a to i veřejně, např. přímo v soudní síni. Žalovaný vůbec nezjišťoval, zda v Gruzii funguje efektivní mechanismus ochrany svědků či dohledu nad rizikovými propuštěnými pachateli trestných činů, tedy okolnosti pro toto konkrétní řízení nesmírně důležité. Žalovaný se touto skutečností vůbec nezabýval. Je sice chvályhodné, že každý má zaručeno právo obrátit se na policii, pokud byl poškozen trestnou činností, avšak pokud je touto trestnou činností reálně hrozící vražda, když v dané zemi není možnost předběžné ochrany, takovéto právo v podstatě pozbývá na významu. Vzhledem k výpovědi žalobce měl žalovaný zjistit, zda vůbec v Gruzii existuje účinná legislativa na ochranu korunních svědků a zároveň měl blíže zjistit okolnosti ohledně případu R.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí spatřoval neopodstatněnost obav žalobce mimo jiné také v tom, že o azyl požádal až s odstupem několika let, když mu mělo být vyhrožováno především mezi lety 2007 a 2009. K tomu žalobce uvedl, že žalovaný nevzal v úvahu, že v souvislosti s měnící se politickou situací v Gruzii byli propuštěni na svobodu „politici“ blízcí nové vládě, mezi kterými mohl být i odsouzený, proti kterému svědčil. Navíc se právě časem zvyšuje možnost, že odsouzený bude podmíněčně propuštěn z výkonu trestu a bude se tak moci žalobci fyzicky pomstít za jeho svědectví bez užití prostředníků. Proto je mylné domnívat se, že žalobcova situace v Gruzii se v čase zlepšuje, když je tomu přesně naopak.
5. Dále namítl, že žalovaný do odůvodnění rozhodnutí přejímal především kladná hodnocení Gruzie obsažená v informacích od Ministerstva zahraničních věcí ČR a naopak s varováními obsaženými především ve zprávách od nevládních organizací Human Rights Watch a Freedom House se dostatečně nevypořádal. Informace v těchto zprávách uvedené přitom podporují jeho tvrzení o korupci ve státě, o jeho neefektivitě, o nutnosti reformy trestního soudnictví, o vměšování se politiky a moci zákonodárné do justice a o agresivitě orgánů činných v trestním řízení. S ohledem na výše uvedené je potom naprosto legitimní, že žalobce měl obavy svěřit se s vyhrožováním ze strany obžalovaného a jeho otce, neboť jeho ochrana jakožto svědka je neefektivní, v policejních kruzích se objevuje mučení, bití, je zde zřejmá korupce. Nadto žalobci již z průběhu trestního řízení bylo patrné, že jakákoliv jeho iniciativa by byla zbytečnou a nežádanou, což lze jednoduše demonstrovat tím, že mu nebyla nabídnuta ze strany orgánů činných v trestním řízení žádná ochrana,

která je v České republice standardem. Pokud mu bylo vyhrožováno ze strany obviněného R. G. a jeho otce přímo v soudní síni, tedy před očima samotného soudce, jak mohl získat důvěru k orgánům činným v trestním řízení a samotné justici, která mu měla sama od sebe takovou ochranu zajistit? Pokud se tak nestalo, je zřejmé, že i kdyby tu existoval zákon na ochranu svědků, je jeho aplikace v praxi nulová.

6. Žalobce rovněž zpochybnil možnost vnitřního přesídlení v rámci Gruzie, jelikož je Gruzie malým státem pouze s třemi miliony obyvatel, čili tu je omezená možnost se vůbec někde skrývat. Je třeba také konstatovat, že přestěhování v rámci Gruzie by jeho situaci beztak efektivně neřešilo, neboť pokud v Gruzii jako takové nejsou zaručeny standardy pro ochranu svědků, není důvod, aby se stěhoval, neboť v zemi, jež má obyvatel stejně jako větší město, by těžko mohl očekávat účinnou ochranu.
7. Dále namítl, že v napadeném rozhodnutí není nijak odůvodněno, proč má žalovaný za to, že žalobce nenaplnuje znaky případu hodného zvláštního zřetele. Naopak k tomu žalobce uváděl, že jeho zdravotní stav není dobrý, neboť trpí cukrovkou a ztrátou zraku ze 40 %. V případě návratu zpět do Gruzie by se nepochybně jeho zdravotní stav především kvůli neustálému stresu z toho, že mu hrozí zabití, ale i kvůli méně kvalitní a dostupné zdravotní péči, velmi rychle zhoršoval, přičemž by bezprostředně mohl vést k úplné ztrátě zraku.
8. Konečně namítl, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou rovnosti, neboť měl zajistit překlad článku, který předložil, do českého jazyka za účelem jeho řádného posouzení jako důkazního prostředku.
9. Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v usnesení ze dne 18. 10. 2016, č. j. 6 Azs 25/2010 – 83, NSS poukázal na nezbytnost vyčerpat prostředky vnitrostátní ochrany. Konkrétně uvedl: „Podobně je zapotřebí nahlížet i na skutečnost, že se stěžovatel se svou obavou z výhrůžných telefonátů neobrátil na policii. I ta je sice zatížena mnohými problémy, avšak ani zde nelze tvrdit, že by tyto měly povahu plošnou či systémovou, nýbrž se jedná spíše o individuální excesy.“ Odkázal i na rozsudek NSS ze dne 26. dubna 2007, č. j. 7 Azs 14/2007-75: „Za „pronásledování“ ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se považuje jen takové jednání, jehož se dopouštějí orgány státní moci nebo osoby, které tuto moc ztělesňují. Tvrzené obavy z vyhrožování a násilného jednání ze strany soukromých osob by se tak mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. Případná nižší efektivita ochrany poskytované daným státem před těmito osobami však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“. Uvedl, že se v rozhodnutí s konkrétními okolnostmi žalobcova případu vypořádal v dostatečné míře, přičemž nelze odhlédnout od výsledku trestního řízení, v němž došlo k potrestání pachatele vraždy dlouholetým trestem odnětí svobody. Přihlédnout je třeba i k době, kdy bylo žalobci dle jeho slov vyhrožováno naposled (rok 2009).
11. Ve vztahu k neudělení humanitárního azylu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde krom jiného zohlednil i žalobcův zdravotní stav. Správnost jeho postupu i závěru dokládá protokol o pohovoru, kde žalobce sám potvrdil, že v Gruzii se mu dostalo nezbytné zdravotní péče (užívá předepsané léky, jednou ročně chodí k lékaři na kontrolu, jinou extra léčbu nepotřeboval a netrpí akutními zdravotními problémy).

12. Konečně žalovaný nesouhlasil ani s námitkou vady řízení v závěru žaloby, neboť s napadeným rozhodnutím byl žalobce dne 8. 8. 2016 seznámen v ruském jazyce za přítomnosti tlumočníka tohoto jazyka. Vlastnoručním podpisem stvrdil, že rozhodnutí včetně poučení rozumí a originální výtisk přebírá k uvedenému dni, současně bere na vědomí, že rozhodnutí tímto nabývá právní moci. K tomu lze jen doplnit, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 1. 8. 2016 žalobce v odpovědi na dotaz č. 12 uvedl, že vedle gruzínštiny je schopen se v tomto (ruském) jazyce dorozumět. Žalobní námitka je tedy z pohledu žalovaného neopodstatněná a účelová. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

13. Dne 22. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR). Dne 1. 8. 2016 poskytl údaje k této žádosti, v nichž uvedl, že je státním příslušníkem Gruzie, gruzínské národnosti, pravoslavného vyznání, svobodný. Hovoří gruzínsky, rusky a trochu česky. Nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace a také nikdy nebyl v žádné politické nebo veřejné funkci. Jeho syn žije v Gruzii ve vesnici Terdžola s jeho družkou. Poslední místo bydliště ve vlasti bylo v Tbilisi, kde žil posledních přibližně 15 let do 22. 4. 2016, kdy letecky cestoval z Tbilisi přes Istanbul do Prahy na základě českého víza. Od svého příletu území ČR neopustil. V minulosti pobýval na území ČR, a to od 12. 3. do 28. 3. 2016. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má cukrovku a 40% ztrátu zraku. O udělení mezinárodní ochrany žádá poprvé, důvodem jeho žádosti je, že v Gruzii je jeho život v ohrožení. V roce 2007 pracoval v bezpečnostní firmě Alfa Soči jako ostraha. Když měl v roce 2007 službu v restauraci Natvris Che, byl tam zabit člověk jménem L. K. Žalobce byl hlavním svědkem po celou dobu vyšetřování. Nabídl mu peníze, aby změnil svou výpověď. Když to odmítl, začali mu telefonicky a i jinak vyhrožovat. Volali mu ze skrytých čísel. Volal mu otec člověka, který zabil K. Pracuje jako policista. Pořád mu volal a vyhrožoval. Říkal, že ho zabije, pokud nezmění výpověď. Z vyhrožování dostal cukrovku a ze 40 % ztratil zrak. Z tohoto důvodu odjel z Gruzie.
14. V průběhu pohovoru žalobce vypověděl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že mu bylo vyhrožováno v souvislosti s vraždou L. K. Uvedl, že L. K. byl sportovec, který v ten den slavil v restauraci narozeniny. Zavražděn byl dne 8. 2. 2007 přibližně ve 23:30 hod. v restauraci Natvris Che. Ta restaurace již neexistuje, ale byla v Tbilisi v části Rikje. Zabil ho R. G., což je syn R. G. Ten je policistou v rámci organizace SODE, což byla mocná policejní organizace. Po změně vlády byla organizace reorganizována a už není. V roce 2007 dostal R. G. 12 let vězení, zadržen byl hned 8. 2. 2007. Žalobce byl jedním z hlavních svědků. Správní orgán shrnul, že se uvedená vražda stala v říjnu 2007, pachatel byl odsouzen a vyzval žalobce, aby uvedl, proč se o udělení mezinárodní ochrany rozhodl požádat v červenci 2016. Žalobce uvedl, že se v Gruzii změnila vládní strana, a z tohoto důvodu se všechno změnilo. Nemohl čekat, až ho zabijí. V Gruzii zase začala korupce v policii. Mohl by jej zabít otec R. G. nebo sám R. G., kdyby ho propustili. U soudu mu také vyhrožovali, jelikož byl hlavním svědkem a na základě jeho svědectví dostal G. 12 let. Kdyby žalobce změnil výpověď, tak by dostal jen tři roky. Na otázku, proč si myslí, že jej chce otec pachatele zabít, uvedl, že mu chtěli dát 30 tisíc USD za změnu svědectví, což odmítl a poté mu začali vyhrožovat. Výhrůžky začaly v roce 2007, týden poté, co odmítl nabízené peníze. Telefonovali ze skrytého čísla a vyhrožovali, že zabijí jeho nebo jeho syna. Telefonovali dvakrát nebo třikrát týdně. Říkali mu, že jej zabijí, když nezmění výpověď. Bylo mu vyhrožováno cca rok a půl, vyhrožování bylo intenzivní. Naposledy

mu vyhrožovali v roce 2009, měsíc si nepamatuje. Od té doby s těmito osobami nebyl v kontaktu. Poslední výhrůžný telefonát byl v roce 2009, ten muž říkal, že ho určitě zabije, protože místo tří let bude jeho syn kvůli jeho svědectví sedět 12 let. Může od nich očekávat cokoli, můžou mu třeba způsobit autonehodu. Každý den žil ve stresu a strachu. Z toho důvodu onemocněl, dostal cukrovku a o 40 % se mu zhoršil zrak. Stal se jen polovičním člověkem. Své potíže v Gruzii neřešil. Nemohl se obrátit na zkorumpovanou policii. Uvedl, že otec G. pracoval sám jako policista. Jinam se o pomoc neobracel, protože měl strach. Není to poprvé, co R. G. zabíjel, je to jeho druhá vražda, je z vysoce postavené rodiny. Jeho dědeček pracoval za Ševardnadzeho na ministerstvu spravedlnosti. Jeho rodina je jako mafie a on je malý člověk, tak co by mohl dělat. V Gruzii je to tak, že když je člověk vysoce postavený nebo má peníze, může cokoli udělat, může zabít člověka. Dále uvedl, že cukrovku dostal, když se před jeho očima stala ta vražda a všichni vědí, že cukrovka zničí i oči. Na otázku, jakým způsobem své zdravotní problémy v Gruzii léčil, odpověděl, že mu doktor předepsal nějaké léky. Ty užívá a žádnou jinou léčbu nepodstupuje. Jednou za rok šel na kontrolu k doktorovi. Nezbytnou zdravotní péči dostupnou měl. Akutní zdravotní problémy nemá. Má pouze problémy s cukrovkou a se zrakem. Na otázku, co by dle jeho názoru bezprostředně hrozilo v případě návratu do vlasti, uvedl, že nemůže tvrdit, že by se bezprostředně něco stalo, ale když zjistí, že je v Gruzii, tak jej stoprocentně zabijí. Na milion procent ví, že ho zabijí. Na podporu svých tvrzení doložil správním orgánu kopii novinového článku o popsání vraždy a všeho, co se té vraždy týká a anglický překlad článku.

15. Dne 4. 8. 2016 se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že se se zprávami o zemi původu nechce blíže seznámit, nevěří jim a sám ví, co se v Gruzii děje. Ví, že jeho životu hrozí nebezpečí a nemůže se tam vrátit. Nevěří policii, prokuratuře, nevěří informacím žádných nevládních organizací, které mu byly předloženy a sám na milion procent ví, že když se do Gruzie vrátí, zabijí ho. Jak může věřit těm americkým nevládním organizacím? Sám ví, že v Gruzii nefunguje žádný zákon. Na dotaz, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, uvedl, že už vše předložil, všechna fakta a nic si nevymýšlí. Nic na doplnění nemá, ale prosí o udělení mezinárodní ochrany, protože se zpátky do Gruzie vrátit nemůže. Jeho životu hrozí nebezpečí, zabijí ho tam. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití uvedl, že může říct jen jedno, a to, že těmto informacím nevěří, nevěří policii, prokuratuře a informacím nevládních organizací. Nikdo z nich mu nemůže garantovat, že ho nezabijí. Uvedené informace jsou podle něj neobjektivní. Je to pohádka.
16. Dne 4. 8. 2016 rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce má možnost své potíže ve vlasti řešit za pomoci státních úřadů Gruzie, a to v první řadě pomocí policie. Z informace MZV ČR č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016 jednoznačně vyplývá, že v Gruzii má možnost obrátit se na policii každý, kdo je poškozen trestnou činností. Ač může být efektivita policejního vyšetřování ovlivněna mnoha faktory, nelze říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU. V případě nečinnosti policie existuje možnost podat na nečinnost stížnost u Generální inspekce policie. Tamtéž lze rovněž podat stížnost v případě nelegální činnosti příslušníků policie. Příslušníci policie, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoliv jiný občan a vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Dále uvedl, že považuje obavy žalobce, že by jej mohly v případě návratu do Gruzie zabít, za neopodstatněné, neboť žalobce nebyl již minimálně šest let jakkoliv kontaktován. Z jeho

výpovědi rovněž nevyplývá, že by k tomu musel učinit nějaká zvláštní opatření. Z jím poskytnutých údajů k žádosti například vyplývá, že žil posledních přibližně 15 let na stále stejné adrese a to až do svého posledního vycestování ze země. V této souvislosti správní orgán připomíná, že v případě, že by měl žadatel v místě svého bydliště v Gruzii jakékoliv problémy, má možnost pokusit se tyto problémy vyřešit přestěhováním se do jiné části Gruzie.

17. K otázce humanitárního azylu žalovaný uvedl, že žalobce trpí cukrovkou a má částečnou ztrátu zraku. Své zdravotní potíže léčí předepsanými léky a žádnou jinou léčbu nepodstupuje. Jednou za rok chodí na lékařskou kontrolu. Sam žalobce je toho názoru, že mu v Gruzii byla dostupná nezbytná zdravotní péče. Rovněž uvedl, že v současné době nemá žádné akutní zdravotní potíže. Z jeho výpovědí v průběhu správního řízení nevyplývá, že by se nacházel v natolik nepříznivé rodinné, sociální či ekonomické situaci, aby bylo možné uvažovat o jeho případu jako o případu hodném zvláštního zřetele.
18. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu. O žalobě žalobce rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem č.j. 46 Az 114/2016-37 ze dne 21. 6. 2017 tak, že žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) rozsudkem č. j. 10 Azs 199/2017-40 ze dne 27. 9. 2017 rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
19. NSS dospěl k závěru, že rozsudek Krajského soudu v Praze je nepřezkoumatelný. NSS krajskému soudu vytkl, že se vůbec nezabýval navrženým důkazem žalobce – předloženou zprávou Amnesty International, nevypořádal se ani s námitkou porušení mezinárodních závazků, ani s námitkami ohledně nedostatečného zjištění skutkového stavu správními orgány a porušení mezinárodních závazků. Rovněž se nevypořádal s námitkou žalobce týkající se neprovedení překladu rozhodnutí žalovaného do gruzínského jazyka. Tyto žalobní námitky podle názoru NSS tvoří stěžejní argumentaci žaloby a krajský soud se k nim vůbec nevyjádřil. NSS proto dospěl k závěru, že kasační námitky žalobce jsou důvodné. NSS neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně nenařízení jednání krajským soudem. Neshledal ani důvodnou námitku žalobce týkající se neprovedení překladu článku, který dokazoval, že žalobce vystupoval jako korunní svědek v trestním řízení proti R. G. a námitku týkající se aplikace § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že NSS shledal kasační stížnost žalobce důvodnou, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
20. Na žádost žalobce soud nařídil ve věci jednání.
21. Žalobce jako účastník řízení uvedl, že v Gruzii nic nemá, v Gruzii se nedá žít, každý den tam někoho zabijí a nedá se dočkat spravedlnosti, když ve vládě sedí člověk Putina. Družku a syna v Gruzii nechce nechat, ale je problémem je dostat pryč. Korupce je v Gruzii velký problém. On je prostý člověk, nemá žádné prostředky. Peníze má otec odsouzeného a ten může komukoliv říct, aby ho zabil. Ke změně poměrů došlo po změně prezidenta, od r. 2013 mají moc tzv. Voři v zákoně, mezi které patří členové vlády a prezident. K dotazu, proč se o sebe začal obávat až v r. 2006, uvedl, že když byl u moci Saakashvili, dostával výhrůžek málo, když se poměry ve společnosti po změně prezidenta změnily, musel svou situaci řešit. Nemohl požádat o vízum v r. 2012, protože na ně neměl peníze, aby o ně mohl požádat. Musel prodat dům, auto i pozemek. Na Generální inspekci policie se neobrátil proto, že nikomu nevěří.

22. Zástupkyně žalobce k dotazu soudu uvedla, že bagatelizaci skutečností, kterou provedl podle názoru žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí, spatřuje žalobce v tom, že se žalovaný nedostatečně zabýval jeho obavami z vyhrožování a nevzal v úvahu všechny skutečnosti obsažené ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí a zprávách nevládních organizací, ze kterých vyplývá neefektivita vyšetřování, vměšování vládní moci do vyšetřovacího řízení a špatné zacházení s potencionálními poškozenými. Informacemi, které žalovaný uvedl v jeho neprospěch, měl žalobce na mysli např. tvrzení, že se může domáhat svého práva, že může řešit své potíže za pomoci policie. Neuvedl však, že tato policie je zkorumpovaná, že ten, kdo se na ni obrátí, se může obávat, že ho tam zmlátí a ochrany se nedomůže. Žalovaný se nezabýval tím, že žalobce neměl postavení osoby poškozené, ale že se jedná o svědka. Jeho ochranou se žalovaný nezabýval. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že chybí informace ve zjištění žalovaného, má za to, že chybí zjištění ohledně mechanismu na ochranu svědků v trestním řízení, chybí informace, týkající se konfliktu v Abcházii a Jižní Osetii a k nedostatečné efektivitě orgánů činných v trestním řízení. Pokud by se žalobce vrátil zpět do Gruzie, tak protože je Gruzie malou zemí, přicházelo by v úvahu, že by se mohl usídlit nedaleko hranic s těmito zeměmi. Žalobce vyjadřuje obavy, že společně s nástupem nové vlády a propouštěním politických vězňů, může dojít i k propuštění vraha. Byl ve výhrůžných telefonátech upozorňován na to, že vrah bude brzy propuštěn. Pokud v doplnění žaloby zmínil možnost odvety, měl tím na mysli obavu z toho, že v Gruzii ještě fungují nepsané zákony, na základě kterých se poškozený pomstí za pomoci své rodiny.
23. Pokud žalobce namítal, že v případě jeho vycestování do země původu budou porušeny mezinárodní závazky ČR, domnívá se, že by tím byl porušen článek 5 a 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a to tím, že by se ocitl v nebezpečí pronásledování a ohrožení života, měl by obavy o své zdraví a svůj život. Pokud jde o článek 8, porušením tohoto článku měl na mysli, že kdyby se musel skrývat, nemohl by se stýkat se svou rodinou a v případě jeho ohrožení by byla ohrožena i jeho rodina. Pokud jde o článek 13 Evropské sociální charty, porušení se vztahuje k žádosti o udělení humanitárního azylu. Žalobce trval na zrušení rozhodnutí žalovaného.
24. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby a dodala, že v řízení dostatečně nezaznělo, že žalobci bylo naposledy vyhrožováno v r. 2009, sedm let před tím, než opustil vlast. Pokud by rodina vraha chtěla uplatnit krevní mstu, dávno tak mohla učinit. Žalobce sám uvedl, že se dříve nebál a začal mít obavy až v poslední době, ale věrohodně nevysvětlil, proč se tak stalo.
25. Z českého překladu zprávy Amnesty International Report 2015/16, části vztahující se ke Gruzii, soud zjistil, že zpráva se týká politického napětí v zemi na konci roku, možnosti pohybu ve vztahu k odtrženým územím Abcházie a Jižní Osetie, obav, týkajících se selektivní soudní spravedlnosti a politicky motivovaných trestních stíhání, stavem svobody projevu a svobody shromažďování, práva leseb, gayů, transsexuálů a intersexuálů a vyšetřování údajných zneužití orgány činných v trestním řízení příslušníky Generální inspekce ministerstva vnitra.
26. Soud opět posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a vycházel ze závazného právního názoru NSS.

27. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“.
28. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“.
29. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“.
30. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“.
31. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) ani podle § 12 písm. b) zákona o azylu a žalobě ani v doplnění žaloby nic takového netvrdil. Soud konstatuje, že žalobce nedoplnil v žalobě uvedenou námitku o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Ve vztahu k úvaze žalovaného o neudělení azylu podle tohoto ustanovení pouze tvrdil, že žalovaný nedostatečně a selektivním způsobem zjistil skutkový stav, avšak nedostatečnost skutkových zjištění žalovaného neupřesnil. Soud proto tuto námitku žalobce nepovažuje za důvodnou.
32. Námitkou týkající se aplikace § 14 zákona o azylu se soud nezabýval, neboť již NSS v řízení o kasační stížnosti tuto námitku neshledal důvodnou, totéž platí o námitce týkající se neprovedení překladu předloženého článku.
33. Soud však zjistil, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav, pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobcem. Žalobce opakovaně v řízení uváděl, že existuje reálná hrozba, že bude v Gruzii zavražděn, neboť byl klíčovým svědkem v trestním řízení proti obžalovanému, který pochází z vlivné rodiny mající konexe v gruzínské policii a justici. V průběhu trestního řízení i po jeho skončení mu bylo několikrát vyhrožováno. V této souvislosti namítl, že žalovaný vůbec nezjišťoval, zda v Gruzii existuje efektivní mechanismus ochrany svědků nebo dohledu nad rizikovými

propuštěnými pachateli trestných činů. Žalovaný přejímal informace o zemi původu především z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR, ale s varováními obsaženými především ve zprávách nevládních organizací jako Human Rights Watch a Freedom House se dostatečně nevypořádal, ačkoliv podporují tvrzení žalobce o korupci, neefektivitě, nutnosti reformy trestního soudnictví, vměšování se do politiky a moci zákonodárné do justice a o agresivitě orgánů činných v trestním řízení. Na podporu svých tvrzení také předložil zprávu o poměrech v Gruzii za roky 2015/16 od Amnesty International Report.

34. Soud se v případě posouzení důvodnosti obav žalobce neztotožnil s názorem žalovaného, že žalobci v případě návratu do země původu nebezpečí nehrozí. Je pravdou, že žalobce v době, kdy mu mělo být vyhrožováno, se nijak nepokusil svou situaci řešit ve spolupráci s orgány státu. Argumentace o neúčinnosti takového postupu podle soudu neobstojí, neboť ze zpráv nevládních organizací včetně zprávy Amnesty International Report, kterou žalobce sám předložil k důkazu, sice plyne řada problémů v policii, ale žádná ze zpráv neuvádí, že by občanům Gruzie byla upřena jakákoliv forma ochrany poskytovaná orgány státu. Proto lze i v případě žalobce plně vycházet z názorů NSS vyjádřených v usnesení ze dne 18. 10. 2016, č.j. 6 Azs 25/2010-83 a v rozsudku ze dne 11. 3. 2014, sp. zn. 6 Azs 8/2003. Mimo to soud konstatuje, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal dlouho po té, co výhrůžky ustaly a až po uplynutí platnosti víza na 90 dní, na jehož základě zde pobýval. Na druhou stranu je ale dle názoru soudu možné pochopit vysvětlení žalobce, že na vízum neměl peníze. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval mnoha relevantními okolnostmi případu žalobce, s jednou, a to v případě žalobce velmi podstatnou námitkou, se však opomněl vypořádat. Žalovaný se nijak nevypořádal s námitkou, že v řízení neproověřil, jakým způsobem a zda vůbec, jsou chráněni svědci svědčící v trestním řízení, zejména pokud svědčí v řízení, které se vede kvůli spáchání vážného zločinu. Vzhledem k tomu, že nejsou pochybnosti o tom, že žalobce v trestním řízení pro vraždu vystupoval jako korunní svědek, jeví se jeho obava, zda bude jako svědek ochráněn orgány státu, jako důvodná a tedy i jeho námitka proti rozhodnutí žalovaného.
35. Také otázkou možného vnitřního přesídlení se žalovaný zabýval velmi povrchně. Žalovaný nevzal v úvahu, že Gruzie je malou zemí s malým počtem obyvatel, přičemž v hlavním městě Tbilisi žije asi 1,5 milionu obyvatel. Ostatní města jsou malá a možnosti efektivního vnitřního přesídlení jsou proto z povahy věci omezené. Těmito otázkami se žalovaný nezabýval a tedy i tato námitka žalobce je důvodná.
36. Námitka žalobce, že neobdržel písemné vyhotovení rozhodnutí žalovaného v gruzínském jazyce, není důvodná. Základní právo na tlumočníka garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod podle Ústavního soudu nedopadá na písemný styk soudu s účastníky a naopak. Toto právo tedy zahrnuje pouze jednání ústní, nikoli právo na písemný styk. Žalobce proto právo na překlad rozhodnutí do gruzínštiny na náklady státu nemá, může si však překlad nechat vyhotovit na své náklady.
37. Pokud žalobce namítal, že jeho vydáním do země původu ČR poruší princip nenavrácení, princip non-refoulement, není tato jeho námitka důvodná. Tento princip je jedním ze základních principů mezinárodního uprchlického práva. Je zakotven v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a zní: „Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“ Z provedeného řízení vyplývá, že eventuální ohrožení života žalobce nesouvisí s důvody ohrožení vyjmenovanými v čl. 33

Úmluvy, tedy námitka žalobce, že by jeho vydáním do země původu porušila Česká republika tento princip mezinárodního práva, není důvodná.

38. Pokud žalobce namítá, že v případě jeho vycestování do Gruzie by došlo k porušení mezinárodních závazků Českou republikou a odkázal na čl. 5, 6 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které upravují právo na svobodu a osobní bezpečnost, právo na spravedlivé řízení a právo na respektování soukromého a rodinného života, soud uvádí, že žalobce nic konkrétního v této námitce neuvedl, jedná se o zcela neurčité prohlášení o porušení jeho práv, aniž by konkretizoval, jakým úkonem České republiky mělo být to které jeho právo porušeno. Soud tyto skutečnosti nemůže za žalobce domýšlet. Námitka je proto nedůvodná. Totéž platí o vyhlášeném porušení čl. 13 Evropské sociální charty, u kterého žalobce uvedl, že porušení rozebere blíže v následujícím článku, což však neučinil.
39. Soud tedy na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že žalovaný nezjistil v této věci dostatečně skutkový stav, když nezjistil, zda je v Gruzii zavedena ochrana svědků v trestním řízení, případně jak funguje a zda se skutečně používá a nedostatečně se zabýval reálnou možností vnitřního přesídlení v Gruzii. Z tohoto důvodu soud rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
40. Účastníkům řízení náklady v tomto řízení nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
41. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif). Ustanovená zástupkyně žalobce zaslala soudu dne 29. 5. 2018 vyčíslení nákladů, ve kterém požadovala odměnu za zastupování žalobce v řízení před vrácením věci NSS v částce 23 200 Kč a za zastupování v řízení po vrácení věci NSS částku ve výši 25 650 Kč. K prvnímu úkonu, který provedla, dodala, že má za to, že je v tomto případě odůvodněn postup podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu, neboť měla jen čtyři dny na doplnění žaloby, pokoušela se intenzivně obstarat tlumočníka, kterého se jí však v tak krátké době nepodařilo obstarat a nakonec při poradě tlumočil známý žalobce, komunikace s klientem proto byla mimořádně náročná jak po obsahové, tak po časové stránce.
42. Ustanovená zástupkyně provedla v řízení dva účelné úkony právní služby před zrušením rozsudku NSS a to převzetí věci včetně rady s klientem dne 15. 9. 2016 a sepsí doplnění žaloby, první úkon zvýšen podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu trojnásobně (k úkonu bylo třeba použití cizího jazyka a byl časově náročný). Po zrušení rozsudku NSS provedla ustanovená zástupkyně a pět a půl účelných úkonů právní služby, a to radu s klientem dne 16. 2. 2018, účast na jednání soudu dne 16. 2. 2018, účast k jednání soudu dne 27. 4. 2018, které se nekonalo (§ 14 odst. 2 a 4 advokátního tarifu), účast u jednání soudu dne 21. 5. 2018, které přesahovalo dvě hodiny a účast u jednání soudu dne 22. 5. 2018. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Ustanovené zástupkyni tak vznikl nárok na odměnu za provedené úkony právní služby ve výši 29 450 Kč. Dále ustanovené zástupkyni náleží paušální náhrada ke každému provedenému úkonu ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu),

8x300 Kč, celkem 2 400 Kč. Nárokovanou náhradu za promeškaný čas za jednání dne 27. 4. 2018, které se nekonalo, soud s ohledem na § 14 odst. 2 a 4 advokátního tarifu, nepřiznal. Ustanovené zástupkyni žalobce tedy vznikl nárok na odměnu a náhradu ve výši 31 850 Kč. Vzhledem k tomu, že soud zjistil, že zástupkyně žalobce je plátce DPH, zvýšil částku přiznané odměny o 21%, tedy celkem zástupkyni žalobce náleží za zastupování žalobce částka 38 538,5 Kč.

43. Zástupkyně žalobce ve vyúčtování ze dne 29. 5. 2018 dále požádala o přiznání odměny za porady s klientem dne 23. 6. 2017, 27. 4. 2018 a 21. 5. 2018 v rozsahu přesahujícím jednu hodinu. Tyto úkony právní služby ovšem nemá soud za účelné. Soud se nedomnívá, že se v dané věci jednalo o problematiku natolik skutkově a právně složitou, aby si vyžádala poradu s klientem po jednání u krajského soudu a další dvě porady po zrušení rozhodnutí krajského soudu NSS, když porada před jednáním u krajského soudu po zrušení jeho rozsudku se konala 16. 2. 2018.
44. Ustanovenému tlumočníku jazyka ruského byla za tlumočení u jednání soudu v délce více než dvě hodiny přiznána odměna za tlumočení v délce 3 hodin po 350 Kč, zvýšena za spěšný úkon o 50 %, celkem 1 575 Kč podle § 17 odst. 1 Pol. 1 a § 22 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2018

Olga Stránská v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

